

и привърза здраво счупения кракъ. Колкото и да го болѣше, сега кучето не изпищѣ. Само гледаше съ благодарни очи Андрея и леко, леко лижеше ржката му. Преметна торбата съ хлѣба, хвана кучето съ другата си ржка и пое по стръмната пжтека, къмъ кошаритѣ. По пжтя мислѣше:

— Какъ му е името? — и повика:

— Шаро!

Кучето не го погледна. Той изреди нѣколко имена, но приятелътъ му все не се обръща. Изведнажъ Андрей видѣ едрата му глава, дебелия вратъ, дебелитъ лапести крака и едра, гжста козина, отъ която лѣхаше топлина. И той се усмихна:

— Караманъ! Хей, тѣй ти е името, чу ли?

И хвана муцуната му; лѣснаха едри, бѣли зжби. Рунтавата му опашка се размаха. Муцуната бѣше широка, влажна; една черна ивица отиваше къмъ челото, а подъ очитѣ имаше две бѣли петна косми, които правѣха погледа му страшенъ. Иначе, цѣлото бѣше суро. Отъ тая минута Караманъ и Андрей станаха нераздѣлни приятели. Макаръ че въ голѣмитѣ кошари имаше нѣколко голѣми кучета, Андрей се не отдѣляше отъ своя младъ приятель.

* * *

Караманъ оздравѣ. Стана голѣмо, рунтаво куче. Дългитѣ сури косми правѣха опашката му тежка, завита нагоре въ грамадно косматото колело. Краката му станаха дебели, здрави, ноктитѣ остри, твърди и завити. Главата му като на мечка — дебела, яка, съ страшно здрава челюсть и страховити зжби. Устатата почти винаги разтворена, настрѣхнали зжби; широкиятъ езикъ треперѣше между тѣхъ. Вратътъ по-здравъ отъ вратъ на теле. Дската Караманъ бѣше малъкъ, Андрей му направи каишъ